

GLOSARI

LES CLASSES

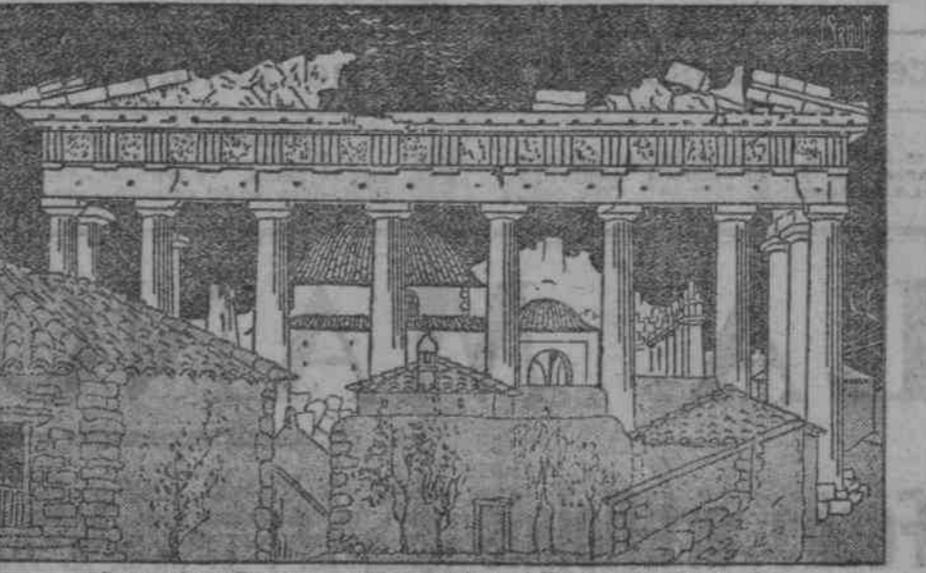
Visitava el Glosador l'ún d'aquests vespres una valenta associació de joves estudiants. Aquesta associació no vol desinteressar-se en sa tasca del fi patriòtic general ni, naturalment del científic; si d'un cantó es catalana de nom y de fet, d'altre, té una biblioteca y un petit laboratori per assaig a les seves seccions el títol d'acadèmies. Venenbarbre emperò, que novia els bons amics allí alegats la visió clara de un immediat y viv objecte: la d'una organització de les classes dels estudiants y la defensa dels interessos llurs com a intercessors de una classe, dins la societat.

Vetava una actrius que arribava sembla infinitament be. Car la qüestió de la classe escolar ja no la veig avui plà la simplicitat que la veu un dia. Contem blij, es clar, que'l vespre els estudiants ab un uniforme purtoforn fòra un ridícul carnestoltes. Mes no tinc ja com a desigable la desaparició en els d'una conciència y de una especialitat social, a canvi de sumesa a la generalitat ciutadana. L'exaltament de l'home ciutadà era a Catalunya, no sens obús necessaria, si no urgent, y penso que havien obrat sencera els que havien donat algun esforç a ella. Mes si al voltant es temps d'abstinença, en paralel y compensació, l'exaltament de l'home productor—de l'obrero per aixem de la terminologia prouhomaniana—es, a dir del recinte de l'especialista, del competente de l'home en si qui aperten a una classe social, y dins una classe treballera. Lo contrari, la exclusiva devoció a la ciutadania pot condur a aquesta abominació democràtica que s'ha anomaliat justament pel renyme de la incomprendibilitat.

Conseguda es la frase del classic econòmic contra la excesiva divisió del

La guerra d'Orient

Bulgaria sembla disposada a modificar les condicions

Els turcs a Europa. — Com tenien el Partenon abans de l'independència de la Grècia actual.

Simeó I

Els telegrames de l'Orient ens han manifestat el desig del Tsar Ferran de Bulgaria de coronar-se Emperador de Sofia ab el nom de Simeó II. No sabem si arribaria a la fi aquesta empresa quasi llegendaria, que no pogué portar a cap l'esferent Simeó I en el seu regne.

Hi ha un desig que jamay fou portat a cap, un somni. Potser sigui somni també encara, dels dies després.

Vegem que fou Simeó I.

Se diu que comença a regnar cap a 885. El dia abans del nomenament, car era gran el seu amor a les lletres y a les ciències, estudiava en un monestir de Constantinopla. Al endemà puja al seu seient dels seus avis.

Des de que fou rey s'oblidió de les ciències per procurar no més que engranjar el seu poble; y quatre anys després franqueava bruscament ab el seu exercit les fronteres de l'Imperi, invadint la Macedònia.

L'Emperador Lleó VI el Prudent, li oposà un exèrcit brillantissim, manat peis generals Crocop y Curticis, que fou derrotat completament, morint els generals. El rey vitoriós se contentà en fer tallar el nas als presoners, tornant a enviar cap a Constantinopla ab tal estropici.

Durant trenta vuit anys, aquest rey indifagable engranjó el seu reialme en totes direccions, y com a bon diplomàtic va saber contractar tractats amistosos.

Mort Lleó el Prudent, el seu successor Alexandre volgué entauatar ab el Simeó una mena de spourpafers, que acabava ab la mobilitació de l'exèrcit búlgar, y arribà a les portes de Constantinopla pocha dies després d'haver mort l'emperador, segons se creu, d'una regal borzaterxa.

Però el nou emperador Constantí VII li oposà una formidable resistència, y el sàbat Simeó tornà enerra les atxes y ho deixà còrrer per aquella vegada.

Passaren molts anys y el rey, pensa que pensa, sense dir res, se preparava fins que 923, va aparèixer per segona vegada, y encara que va fer un desastre entre la turcs y quedà vitoriós, no pogué entrar a la ciutat.

Però el rey era indomptable, y el 925 volgué seguir la tasca amb totes les seves tropes, y arrasà la Macedonia que la Tracia, se tornà a presentar davant de Constantinopla. Però les negociacions que's portaven a cap, acaben ab una forta, abraçada dels dos sobirans, y Simeó I tornà a casa seva sense Constantinopla.

Mort el 927 sense haver pogut lograr el seu ideal.

Però el rey Ferran vol entrarhi, vol acabar la llegenda d'aquell rey sabi y guerrero, y vol portar el seu nom.

Deu l'ajudant.

Sembia quel Govern búlgar s'ha mosrat conciliador y modificada les condicions aliades.

Retirada grega

Paris, 22, 8'10 mat.—Atenes.—La divisió grega de Sotovitzov s'ha vist obligada a concentrar-se en la ciutat de Tessalònica, per la qual cosa ha desembarcat a Mytilene.

Paris, 22, 1'25 tarda.—Atenes.—L'exèrcit grec ha ocupat Mytilene.

De viatre

Paris, 22, 2'36 tarda.—Berlin.—Ha arribat l'arxiduc Francisco Ferran d'Austria, essent rebut caloritam pel Kaiser.

Actitud conciliadora

Paris, 22, 2'45 tarda.—Londres.—Telegrafen de Sofia quel Govern de Bulgaria s'ha reunit en Consell extraordinari, pera tractar de la resposta de Turquia a les condicions exigides pels Estats aliats pera concertar l'amistici y negociar la pau.

Sembia quel Govern búlgar s'ha mosrat conciliador y modificada les condicions aliades.

Retirada grega

Paris, 22, 8'10 mat.—Atenes.—La divisió grega de Sotovitzov s'ha vist obligada a concentrar-se en la ciutat de Tessalònica, per la qual cosa ha desembarcat a Mytilene.

Paris, 22, 8'40 mat.—Budapest.—Han acabat les sessions de la Delegació hongaresa.

El president ha afirmat la seva esperança de que no's pertoràrà la pau general.

L'emperador ha sortit cap a Viena essent aclamat.

OBRA NOVA

(PUBLICACIÓ DE LA LLIGA REGIONALISTA)

LES MANCOMMUNITATS

Antecedents
La Mancomunitat Catalana
Llei de Mancomunitats

Preu: 50 cèntims

De venda a les llibreries y kioscos.

L'ODI

Altra vegada sotsmou les entranyes de la societat espanyola una foguerada d'odi. Altra vegada, ab motiu de l'assassinat den Canalejas, se redressen les dues Espanyes radicals y se' preparen a un duel de mort, a una topada que si respondous a les intencions dels dos adversaris podrà resultar eliminadora d'un y altre. Y lo més temible en semblants crisis passacionals es que entre les dues noviolades, prenyades d'amenaçanes, gairebé s'hi fa el buit; tant xochen una y altra en la massa normal de les, minories reflexives.

Es evident que l'anarquisme ab tot y la seva exaggerated individualista, necessàriament, per substirir y per escalar en el crim, sino l'escall corrosiu dels clubs revolucionaris y de les reunions clandestines, es a dir, un mínim de societat, ab els seus caciques, y adiu, a mena de fatum provinent, la sort. Però, per conferir, en cada actuació concreta, el poder executiu, les credencials de butx.

Y tan evident com això ho es també que l'anarquisme, com tota malura, no's congrueix més que en mèdis o estats socials propis a n'aquesta degeneració, en societats hon t'ofereixen licència y tota publicació son permeses, hon la vigilància es circumstancial, hon la llei y l'ordre son vulnerats pels mateixos que l'haurien de sostenir.

Entre els estrangers que assistiren al Congrés, hi figura el Pare Salvador alemany don Joan Llorente, celebrat composito.

El P. Suñol s'aventra, comentant la seva conferència:

Digué quel regenerament de la música religiosa té que venir del cant gregorí.

Demostren qu'el cant gregorí es sant:

pel seu origen, pel text que accompaixa y ademes, es sant per la seva forma, car s'acomena a la llitra, purissima sempre y devota; conforme als accents d'amor diví y no d'amor humà.

L'Orfeó cantà seguidament l'Avi Maria, dels temps d'or del cant gregorí, dirigits pel mestre Garcia y acompañat a l'orgue pel mestre Pérez.

Digué qui si bé es veritat que es bò que les arts accompanyin la liturgia, també es bò que aquesta dóni les seves condicions.

Tractà de la senzillesa, sinceritat y exponencialitat característica de tot art, y més de la música.

L'Orfeó cantà, com exemple, el Quasi pat.

ginari, en la seva essència disolvent.

No s'explica d'altra manera que, arran de l'omníms assassinat, quan encara la reacció saludable de protesta, de recificació de conducta, d'exercici del mal, no es arribà a plenitut, florentxin arrere d'Espanya mitings i aplaudiments en prò dels assassinats y veus de peçat Ilençs, com a la vigília del crim, els omoris de consuetud. No s'explica d'altra manera quels homes que han perdut llur capdill en mans de l'anarquia, quells actuals ocupants del poder públic, quells encarregats, per rahó de son càrrec, de fer respectar la llei y d'aplicarla, contemplin impossiblement aquesta foguerada y, després del simulacre d'una detenció de minuts, posin en llibertat els iniciadors impudents, sense arrestarlos, ni multarlos sisquera pel fet de trobar-los-hi al damunt armes carregades, sense llicència per usar-ne.

Això s'explica, també, la desviació de criteri en certs indrets del conservadurisme atavich May, com recordava un dia altra, d'aquests planes estant, se destruirà la revolució ab una contrarevolució. May, també podria dir-se, vitrà l'imperi de la violència, ab omoris a mangi, més en matxos assassinats. Una cosa es demanar justícia y una altra pendre-sela.

Jochs Florals

Els de Bueos Aires

El Casal Català, centre de cultura d'aquella ciutat de l'Argentina, enguany torna a convocar als poetes catalans residents an aquella ciutat a certamen en honor de la nostra estimada llengua catalana, ab ses variants mallorquina, valenciana y provensal.

Hi ha, com es de consuetud, tres premis ordinaris: flor natural, viola d'or y argent y englandina d'or, que coneixen d'igual manera que als Jochs Florals de Barcelona.

Se concediran ademés premis extraordinaris oferts pel Casal Català, Agrupació Art Esènch, Orfeó Català de Buenos Aires, Centre Català de Buenos Aires, id. de Mendoza, id. de Montevideo, del Institut Musical Fontova y Comte d'Artal.

Componen el Jurat Calificador els seyors doctor Martí Dedeu, Arseni Castejón, Lluïsa Subirachs y Cumill, mossèn Josep Vendrell, Pere Mata, Fiol, Antoni Pellicer y V. Torres Nin.

Firmen el cartell el president del Casal Català don Teodor Banús Gran i el secretari, Lluïsa Subirachs y Cumill.

De Paris estant

Centre d'Estudis franco-hispànics

Degut a la iniciativa de don Carles Ibáñez de Iberia, fill del general Ibáñez, qui fou una de les glories espanyoles, com fundador del Institut Geogràfic y Estadístic, acaba de crear-se a París un Centre d'Estudis franco-hispànics, baix el patrocini dels Estudis francesos, i amb el suport dels Estudis espanyols, i amb la direcció de l'arxiduc de Borbó.

No és necessari y no es un desinterès imperialista que l'Ajuntament dedica la seva atenció en aquest assumpte y signi l'herat d'aquestes iniciatives.

Tant que mira, massa sovint posseït, decantant cap a l'estrangeur, y oblidant que la iniciativa particular se'n blaudouga una mica y s'imposeix de la necessitat de conquerir cases, habitacions obrites en els nostres barris forans, ab ventilació exagerada, que si se'n permet la paraula, es paguen d'entre de lo possible, de bona acció y econòmiques de lloguer?

No es necessari y no es un desinterès imperialista que l'Ajuntament dedica la seva atenció en aquest assumpte y signi l'herat d'aquestes iniciatives.

Tant que mira, massa sovint posseït, decantant cap a l'estrangeur, y oblidant que la iniciativa particular se'n blaudouga una mica y s'imposeix de la necessitat de conquerir cases, habitacions obrites en els nostres barris forans, ab ventilació exagerada, que si se'n permet la paraula, es paguen d'entre de lo possible, de bona acció y econòmiques de lloguer?

Es posseeix tot el pit y que cada dia digui lo que s'àngira y que l'espafia posseït, ab el treball continu y ab voluntat decidida la obra devindrà tan completa degenerades les construccions transparents en el rostre les més rudes dels dies. Tres y quatre replans en cada escala, mal ventilats, amb corines humides, habitacions petites, llocs comunes infectes, dormitoris anti-higiènics, com si la pobresa degués estar renyida fatalment ab les conveniences de la vida moderna.

No foren altres generos, noble y renombrada la veiguda que la iniciativa particular se'n blaudouga una mica y s'imposeix de la necessitat de conquerir cases, habitacions obrites en els nostres barris forans, ab ventilació exagerada, que si se'n permet la paraula, es paguen d'entre de lo possibile, de bona acció y econòmiques de lloguer?

No es necessari y no es un desinterès imperialista que l'Ajuntament dedica la seva atenció en aquest assumpte y signi l'herat d'aquestes iniciatives.

Tant que mira, massa sovint posseït, decantant cap a l'estrangeur, y oblidant que la iniciativa particular se'n blaudouga una mica y s'imposeix de la necessitat de conquerir cases, habitacions obrites en els nostres barris forans, ab ventilació exagerada, que si se'n permet la paraula, es paguen d'entre de lo possibile, de bona acció y econòmiques de lloguer?

Es posseeix tot el pit y que cada dia digui lo que s'àngira y que l'espafia posseït, ab el treball continu y ab voluntat decidida la obra devindrà tan completa degenerades les construccions transparents en el rostre les més rudes dels dies. Tres y quatre replans en cada escala, mal ventilats, amb corines humides, habitacions petites, llocs comunes infectes, dormitoris anti-higiènics, com si la pobresa degués estar renyida fatalment ab les conveniences de la vida moderna.

Es posseeix tot el pit y que cada dia digui lo que s'àngira y que l'espafia posseït, ab el treball continu y ab voluntat decidida la obra devindrà tan completa degenerades les construccions transparents en el rostre les més rudes dels dies. Tres y cuatro replans en cada escala, mal ventilats, amb corines humides, habitacions petites, llocs comunes infectes, dormitoris anti-higiènics, com si la pobresa degués estar renyida fatalment ab les conveniences de la vida moderna.

Es posseeix tot el pit y que cada dia digui lo que s'àngira y que l'espafia posseït, ab el treball continu y ab voluntat decidida la obra devindrà tan completa degenerades les construccions transparents en el rostre les més rudes dels dies. Tres y cuatro replans en cada escala, mal ventilats, amb corines humides, habitacions petites, llocs comunes infectes, dormidores anti-higiènics, com si la pobresa degués estar renyida fatalment ab les conveniences de la vida moderna.

Es posseeix tot el pit y que cada dia digui lo que s'àngira y que l'espafia posseït, ab el treball continu y ab voluntat decidida la obra devindrà tan completa degenerades les construccions transparents en el rostre les més rudes dels dies. Tres y cuatro replans en cada escala, mal ventilats, amb corines humides, habitacions petites, llocs comunes infectes, dormidores anti-higiènics, com si la pobresa degués estar renyida fatalment ab les conveniences de la vida moderna.

Es posseeix tot el pit y que cada dia digui lo que s'àngira y que l'espafia posseït, ab el treball continu y ab voluntat decidida la obra devindrà tan completa degenerades les construccions transparents en el rostre les més rudes dels dies. Tres y cuatro replans en cada escala, mal ventilats, amb corines humides, habitacions petites, llocs comunes infectes, dormidores anti-higiènics, com si la pobresa degués estar renyida fatalment ab les conveniences de la vida moderna.

Es posseeix tot el pit y que cada dia digui lo que s'àngira y que l'espafia posseït, ab el treball continu y ab voluntat decidida la obra devindrà tan completa degenerades les construccions transparents en el rostre les més rudes dels dies. Tres y cuatro replans en cada escala, mal ventilats, amb corines humides, habitacions petites, llocs comunes infectes, dormidores anti-higiènics, com si la pobresa degués estar renyida fatalment ab les conveniences de la vida moderna.

La Mancomunitat al Senat

Sessió del dia 19 de novembre de 1912

Discursos dels senyors Junoy, Roig y Bergadà y comte de Romanones

Parla el senyor Junoy.

El Sr. VICEPRESIDENTE (López Muñoz): Tiene la palabra el señor Junoy.

El Sr. JUNOY: — Me levanto para dirigir al Gobierno de S. M., al señor presidente del Consejo, mi antiguo querido amigo particular, unas palabras prolególicas. Hice de rogar a S. S. términos muy corteses, pero con vivos gestos de empeño, que se sirva contestar con entera franqueza, con absoluta caballería lealidad, para evitar desde primeros momentos que se produzcan equivoces de tal linaje, que, si se proferan, bien podrían malograr la obra, prudente y de pacificación de los espíritus, que con un gesto gallardo se pondrá a correr el examen estadista a pérdida lloramos todos.

Antes de entrar en materia, antes desenvolver estas preguntas a que me llevo, siento necesidad de cumplir el deber que me acongoja. Yo quisiéra, en verdad, poseer un léxico amplio y no ardoroso, eloquiente, como el de una latina para aquí, en presencia vuestros representantes en la Alta Cámara y el Parlamento de los pueblos de España, quer con maniobras y con palabras níveas y conmovedoras tojar la corona de siempre que Cataluña agraciada, sin distinción de partidos, ni de casas, ni de clases sociales, tiene a la memoria de aquél pobre mártir. Pero no entrando en mí, es difícil, es imposible encontrar en mí la forma externa de expresar sentimientos tan hondos, pena grande, porque pienso en una amistad y en un cariño de toda una vida, no puedo hacer otra cosa que referirme ajenamente, al público sentimiento, y decir que no hay rincón en nuestra tierra, que no haya hogar en Cataluña donde se pronuncie con profundo respeto, grande veneración, con infinita pieza, el nombre de Canalejas, y que, absolutamente todos los hombres de la derecha, como los hombres de la izquierda, todos en la soledad de nuestras intimidades, en la espera de mejores días para nosotros, y para la justicia, colocamos a Canalejas lado de aquellos que fueron nuestros grandes amigos en las horas de la diversidad, del infanton o de la lucha, colocamos cerca, muy cerca de aquejados predecesores que pugnaron el reconocimiento de la personalidad catalana.

El señor VICE-PRESIDENTE (López Muñoz): Señor Junoy, la Mesa no trata de cobijar el derecho de S. S., pero es evidente que está fuera de los límites reglamentarios de una pregunta. Le ruego, por tanto, que se contraiga a ella, esperando la contestación que lo dé el señor presidente del Consejo de ministros.

El señor JUNOY: Estoy a las órdenes del señor presidente; pero yo dejo a su buen sentido la consideración de que la importancia de la pregunta, que afecta directamente a futuros y trascendentales actos del Gobierno de S. M., requiere sus naturales desenvolvimientos. Tenga además en cuenta mis dificultades de expresión y mis dificultades para concretarla en el menor número posible de palabras como es mi deseo, pues no quisiera molestar a la Cámara.

El señor VICE-PRESIDENTE (López Muñoz): Su señoría domina perfectamente la palabra y el asunto, y tiene formulada ya la pregunta.

El señor JUNOY: Procurare ser breve, señor presidente.

: Quién puede dudar que al lado de este estado de opinión parlamentario hay una opinión callejera, un estado de ley, representado por la votación de los dos grandes proyectos de dignificación, de reforma de la administración municipal y local del señor Maura, por la última votación en el Congreso de los diputados de las Cortes liberales, del actual partido liberal, aprobando por inmensa mayoría el proyecto de ley de Mancomunitades; un estado de hecho tan definitivo, tan importante, como el funcionamiento y la permanencia de la Comisión nombrada hace poco por este Gobierno, que recoge la herencia política de un presidente del Consejo de ministros, de un hombre que trazó el programa del partido liberal, y dice: «Yo accepto esta herencia, pero de una manera absoluta, íntegra, total». Y yo sé que el Sr. Presidente del Consejo de ministros y los demás ministros que le acompañan en el Gobierno tienen conciencia de sus deberes y saben que cuando se acepta una herencia, se acepta para cumplir las obligaciones que constituyen el pasivo de la misma, no solo en la materia propia de estas obligaciones, sino en su vencimiento; y si ahora he dicho que deberíamos estar discutiendo el proyecto de Mancomunitadas, no es que al aceptar la herencia del señor Canalejas, yo no pueda aprobar el proyecto de Mancomunitadas en cualquier tiempo, sino en el vencimiento que havia fijado el finado.

Yo ya sé, y el Gobierno sabe también, que las deudas de herencia son deudas de honor, deudas sagradas; toda solicitud, toda diligencia del heredero parecía poco para cumplir aquellas disposiciones, aquello compromisos del finado: ¿por qué? Porque el finado no puede cumplirlo, porque la muerte le arrebató el medio de cumplirlos, y por esto creemos que las deudas de herencia son más sagradas que las deudas propias. Yo en esa materia, en la ejecución de obligaciones heredadas, que forman el passivo de una herencia, concibo el principio que está en la conciencia de todo España: estable al frente de este Gobierno, no un hombre de las condiciones excepcionales del señor Canalejas, una mano asesina le privó de la vida. Hoy le ha recompensado la modesta pensosidad que en este momento dirige la palabra al Senado; y esto solo, señor Junoy, ries parece poco y pueden entender que las cosas no han cambiado. Pero, además, no tengan Sus Señorías en cuenta la debilidad de esta naturaliza a los tres días de haber jurado el cargo del presidente del Consejo de ministros. Duda nadie de los que están entreados de la política, que este problema, que esta cuestión de las Mancomunitadas era de aquellas que más preocupaban al jefe malogrado? ¿Es que hemos olvidado las dificultades que este proyecto tuvo para su aprobación en el Congreso? Pues bien presentes, están en el ánimo de todos y no hay nadie que pueda ignorarlas.

Se da el caso, señor presidente del Consejo, de que ese proyecto de Mancomunitadas había despertado las esperanzas, las ilusiones de nuestra querida Cataluña; pero en estos momentos se ha esparruido sobre el espíritu público de nuestro país un gran pesimismo, en cierto modo, fundado en el aplazamiento, y es que el aplazamiento puede ser la muestra del proyecto, el aplazamiento para desvíos de los presupuestos y de la aprobación del Tratado con Francia, porque, después de los presupuestos y de la aprobación del Tratado con Francia, viene ineludiblemente indicado el planteamiento de la cuestión de confianza con el Rey, y ¿quién puede decirnos que no venga a gobernar, a sentarse en el sitio que hoy ocupa el señor Presidente del Consejo de Ministros un hombre que sea contrario al proyecto de Mancomunitadas? Pues bien, en este caso, que queda sugerido perfectamente, es la muerte del proyecto el aplazamiento. (Varios señores senadores pronuncian palabras que no se perciben.) — El señor marqués de Santa María: Si fuera programa del partido, cualquier liberal que se sentara ahí lo cumpliría; pero esto no es ni ha sido del programa. — El señor Grosart: No sé ni sé; eso no es el programa. Yo entiendo que ese es el programa del partido. (Varios señores senadores: Eso no ha sido, programa del partido.) — El señor presidente agita la campanilla. — ¿Como que no? — Pues no está la descentralización administrativa en el programa del partido liberal. (Así no es una orientación en el sentido descentralizador el proyecto de Mancomunitadas; el señor presidente, y el alcance que haya de dar a sus palabras.) — Si nosotras viéramos algo de esto, no diríamos, yo, cada día más alejado de los pesimismos de partido, más dispuesto a caer del lado de los intereses del país que del de los más propios corredores, me resignaría delante de la realidad a reconocer que no había soñado en el reino de la Historia la hora para la realización de esta reforma. Pensemos, ¿es esta la situación, Sr. Presidente del Consejo de Ministros? — Es esta la situación, Señor Senadores de todos los partidos? Examinámosla, con lealtad, con seriedad, con prudencia, poniendo tanto exquisito en nuestras palabras y en nuestros juicios, con la mano puesta en la conciencia y sobre la conciencia, examinámosla con enterita, con absoluta buena fe.

Si así lo hacemos, S. S., como la inmensa mayoría de las representaciones de esta Cámara, reconocerán conmigo que no sólo no estamos enfrente de ese estado de opinión que podría obligarnos a ciertas demoras y aplazamientos dolorosos que nos fueran, sino que la cuestión de las Mancomunitadas tiene un estado de opinión pública formidabil que está representado por el momento también de solidaridad que vosotros no habéis contemplado, que fué el aplazamiento de todo un pueblo, que está de ser esta tramitación y la marcha que ha de seguir dicho proyecto en esta casa, a explicar, a informar al Gobierno, sin pretension alguna, respecto al pensa-

mento del señor Canalejas acerca de este asunto.

Cuando pasó el proyecto a esta casa desde el Congreso, yo pregunté a mi llorón amigo y maestro: «¿Qué marcha cree V. que debe seguir el proyecto en el Senado?» Palabras textuales del señor Canalejas; en ellas resoundinge voz su estilo incomparable, insinuante, eloquente: «Ni tan aprisa que pueda parecer una imposición al Senado, ni tan despacio que pueda parecer un abandono disfrazado del proyecto».

Pocos días después, el día antes de su muerte, hablando en su despatcho de la tramitación que había de seguir aquí el proyecto, me dijo terminantemente: «Esta semana, dictamen: la semana que viene, a discutir en el salón de sesiones. Por manera, señores, que tenemos claramente determinada, una obligación

que forma parte de esa herencia política recogida por el señor conde de Romanones, de la herencia política del señor Canalejas, la obligación y el vencimiento de esta obligación. Ahora mismo en estos instantes, está en la conciencia de todos vosotros que, sin haberse atraído en la vida del señor Canalejas, estuvieron en su estímulo de Pardillas, estuvieron discutiendo el dictamen sobre el proyecto de Mancomunitadas. Esto está bien claro, esto es evidente; tenemos obligación; tenemos vencimiento.

Yo no dudo de las palabras del señor conde de Romanones, nadie pudiera dudar de ellas, pero yo menos, porque las palabras de S. S., como jefe de Gobierno, las ha dicho con toda sinceridad, con toda honradez; pero advierte S. S. que sobre su voluntad está la voluntad del destino y de las circunstancias, que pueden a veces, como ha sucedido con el señor Canalejas, malograr su obra. (Fueron rumores en todos los lados de la Cámara.) Aquí se da el caso de un Gobierno... (Continúan los rumores.) — El señor presidente agita la campanilla. — Varios señores senadores pronuncian palabras que no se perciben. No, señores, las circunstancias especiales están por causa de la voluntad de los hombres; ni por asomo habla de pasar por mi pensamiento una idea de esta naturaleza: son las circunstancias; para decir que se da el caso de un Gobierno que recoge la herencia política de un presidente del Consejo de ministros, de un hombre que trazó el programa del partido liberal, y dice:

«Yo accepto esta herencia, pero de una manera absoluta, íntegra, total». Y yo sé que el Sr. Presidente del Consejo de ministros y los demás ministros que le acompañan en el Gobierno tienen conciencia de sus deberes y saben que cuando se acepta una herencia, se acepta para cumplir las obligaciones que constituyen el pasivo de la misma, no solo en la materia propia de estas obligaciones, sino en su vencimiento; y si ahora he dicho que deberíamos estar discutiendo el proyecto de Mancomunitadas, no es que al aceptar la herencia del señor Canalejas, yo no pueda aprobar el proyecto de Mancomunitadas en cualquier tiempo, sino en el vencimiento que havia fijado el finado.

Yo ya sé, y el Gobierno sabe también, que las deudas de herencia son deudas de honor, deudas sagradas; toda solicitud, toda diligencia del heredero parecía poco para cumplir aquellas disposiciones, aquello compromisos del finado: ¿por qué? Porque el finado no puede cumplirlo, porque la muerte le arrebató el medio de cumplirlos, y por esto creemos que las deudas de herencia son más sagradas que las deudas propias. Yo en esa materia, en la ejecución de obligaciones heredadas, que forman el passivo de una herencia, concibo el principio que está en la conciencia de todo España: estable al frente de este Gobierno, no un hombre de las condiciones excepcionales del señor Canalejas, una mano asesina le privó de la vida. Hoy le ha recompensado la modesta pensosidad que en este momento dirige la palabra al Senado; y esto solo, señor Junoy, ries parece poco y pueden entender que las cosas no han cambiado.

El señor VICE-PRESIDENTE (López Muñoz): Su señoría domina perfectamente la palabra y el asunto, y tiene formulada ya la pregunta.

El señor JUNOY: Procurare ser breve, señor presidente.

: Quién puede dudar que al lado de estas manifestaciones, las regatas, muy escuetas, muy claras y muy diáfanas, muy categoricas, Sr. Presidente del Consejo de Ministros, en la declaración razonada elocuente como suya de la sesión de ayer, nos dijó que era el modesto sucesor del Sr. Canalejas; S. S. añadió que Gobierno que tiene el honor de presidir la continuación exacta, genuina, del Gobierno anterior; S. S., razonando urgencia de discutir, de aprobar importantes proyectos de ley de Gobierno, presupuestos para legalizar la situación económica del país, el Tratado con la Mancomunitad, un estado de hecho tan definitivo, tan importante, como el funcionamiento y la permanencia de una Comisión nombrada hace poco por este Gobierno, en cuya seno hay perfecta unanimidad para defender el principio de las Mancomunitadas? Mi pobre mentalidad, mentalidad provincial, paleta, de ayer, no acaba de comprender que clase de dilaciones pueden oponerse a la aprobación de este proyecto, a medida que sean aquellas que el señor presidente del Consejo demande a nuestro patriotismo y que sirvan para preparar convenientemente, con el esfuerzo faresco, la caractería, con su notorio arte de gobernar, con su habilidad proverbial para preparar, digo, el simultaneo la discusión de los presupuestos y del tratado con Francia con el luminoso, razonado, tranquilo debate sobre el proyecto de las Mancomunitadas. Y yo diré a los señores de la Cámara: Yo no soy sincero, no cumple mis deberes de mi representación si no demandase a S. S. más amplias, más completas explicaciones, si no le pregunto concretamente si esta herencia política y parlamentaria que S. S. ha dejado a la orden del día el correspondiente dictamen?

El señor JUNOY: Deliberará esta Cámara, hará recurrir su voto sobre el proyecto de Mancomunitadas?

Más claro aún, Sr. Presidente del Consejo de Ministros, ¿qué crees el Gobierno de S. M.? ¿Cuál es el criterio de todos estos uno de los ministros que le responden, en especial del digno y caballero Sr. Marqués de Albuñuelas, sobre la suerte reservada al importante y encendido proyecto de Mancomunitadas? Más claro, más categorico aún, cuando, en qué fecha, después de qué debates y gestiones, exploraciones y preparaciones necesarias—que respeto—asistirá a la orden del día el correspondiente dictamen? ¿Cuándo, en qué fecha, deliberará esta Cámara, hará recurrir su voto sobre el proyecto de Mancomunitadas?

Franquiza por franquiza, Sr. Presidente del Consejo de Ministros; si nosotros somos que este proyecto de ley levantaba oleadas de pasión y de discordia;

somos observando un choque violento y estremido de pasiones al anuncio de la deliberación, sobre el principio régimen de las Mancomunitadas; si nosotros viéramos poderosas corrientes de opinión estrellarse contra las páginas de ese futuro dictamen de la Comisión del Senado, levantando tempestades de emociones y de agravios, si nosotros viéramos colectividades representativas, fuerzas sociales y vidas del país repugnarse;

el ejército, murmurando, quejoso y desconfiado, por lo bajo, a la Corona, respondiendo a los grandes partidos políticos situados en la derecha o en la izquierda;

si nosotros viéramos algo de esto, no diríamos, yo, cada día más alejado de los pesimismos de partido, más dispuesto a caer del lado de los intereses del país; S. S., el honor y la gloria, y quizá habréis deparado al Rey una de las pocas satisfacciones interiores, una de las pocas alegrías que los partidos gobernantes le han ofrecido.

Parla el Sr. Roig y Bergadà

El señor ROIG Y BERGADA: Pido la palabra.

El señor VICEPRESIDENTE (López Muñoz): Es para este mismo

asunto para lo que S. S. quiere la palabra?

El señor ROIG Y BERGADA: Es para una alusión personal que me ha dirigido el Sr. Junoy; pero no tengo ningún empacho en ello; si no puedo妨azar.

El señor VICEPRESIDENTE (López Muñoz): Tiene la palabra el señor Roig y Bergadà, pero la discusión de este asunto para lo que S. S. quiere la palabra?

El señor ROIG Y BERGADA: Es para una alusión personal que me ha dirigido el Sr. Junoy; pero no tengo ningún empacho en ello; si no puedo妨azar.

El señor VICEPRESIDENTE (López Muñoz): Tiene la palabra el señor Roig y Bergadà, pero la discusión de este asunto para lo que S. S. quiere la palabra?

El señor ROIG Y BERGADA: Es para una alusión personal que me ha dirigido el Sr. Junoy; pero no tengo ningún empacho en ello; si no puedo妨azar.

El señor VICEPRESIDENTE (López Muñoz): Tiene la palabra el señor Roig y Bergadà, pero la discusión de este asunto para lo que S. S. quiere la palabra?

El señor ROIG Y BERGADA: Es para una alusión personal que me ha dirigido el Sr. Junoy; pero no tengo ningún empacho en ello; si no puedo妨azar.

El señor VICEPRESIDENTE (López Muñoz): Tiene la palabra el señor Roig y Bergadà, pero la discusión de este asunto para lo que S. S. quiere la palabra?

El señor ROIG Y BERGADA: Es para una alusión personal que me ha dirigido el Sr. Junoy; pero no tengo ningún empacho en ello; si no puedo妨azar.

El señor VICEPRESIDENTE (López Muñoz): Tiene la palabra el señor Roig y Bergadà, pero la discusión de este asunto para lo que S. S. quiere la palabra?

El señor ROIG Y BERGADA: Es para una alusión personal que me ha dirigido el Sr. Junoy; pero no tengo ningún empacho en ello; si no puedo妨azar.

El señor VICEPRESIDENTE (López Muñoz): Tiene la palabra el señor Roig y Bergadà, pero la discusión de este asunto para lo que S. S. quiere la palabra?

El señor ROIG Y BERGADA: Es para una alusión personal que me ha dirigido el Sr. Junoy; pero no tengo ningún empacho en ello; si no puedo妨azar.

El señor VICEPRESIDENTE (López Muñoz): Tiene la palabra el señor Roig y Bergadà, pero la discusión de este asunto para lo que S. S. quiere la palabra?

El señor ROIG Y BERGADA: Es para una alusión personal que me ha dirigido el Sr. Junoy; pero no tengo ningún empacho en ello; si no puedo妨azar.

El señor VICEPRESIDENTE (López Muñoz): Tiene la palabra el señor Roig y Bergadà, pero la discusión de este asunto para lo que S. S. quiere la palabra?

El señor ROIG Y BERGADA: Es para una alusión personal que me ha dirigido el Sr. Junoy; pero no tengo ningún empacho en ello; si no puedo妨azar.

El señor VICEPRESIDENTE (López Muñoz): Tiene la palabra el señor Roig y Bergadà, pero la discusión de este asunto para lo que S. S. quiere la palabra?

El señor ROIG Y BERGADA: Es para una alusión personal que me ha dirigido el Sr. Junoy; pero no tengo ningún empacho en ello; si no puedo妨azar.

El señor VICEPRESIDENTE (López Muñoz): Tiene la palabra el señor Roig y Bergadà, pero la discusión de este asunto para lo que S. S. quiere la palabra?

El señor ROIG Y BERGADA: Es para una alusión personal que me ha dirigido el Sr. Junoy; pero no tengo ningún empacho en ello; si no puedo妨azar.

El señor VICEPRESIDENTE (López Muñoz): Tiene la palabra el señor Roig y Bergadà, pero la discusión de este asunto para lo que S. S. quiere la palabra?

El señor ROIG Y BERGADA: Es para una alusión personal que me ha dirigido el Sr. Junoy; pero no tengo ningún empacho en ello; si no puedo妨azar.

El señor VICEPRESIDENTE (López Muñoz): Tiene la palabra el señor Roig y Bergadà, pero la discusión de este asunto para lo que S. S. quiere la palabra?

El señor ROIG Y BERGADA: Es para una alusión personal que me ha dirigido el Sr. Junoy; pero no tengo ningún empacho en ello; si no puedo妨azar.

El señor VICEPRESIDENTE (López Muñoz): Tiene la palabra el señor Roig y Bergadà, pero la discusión de este asunto para lo que S. S. quiere la palabra?

El señor ROIG Y BERGADA: Es para una alusión personal que me ha dirigido el Sr. Junoy; pero no tengo ningún empacho en ello; si no puedo妨azar.

S'he llegit en el despàs ordinari, i s'aire la sessió.

L'enquixat dels vins

Madrid, 22, 9'15 nit. El projecte de llei sobre l'enquixat dels vins legítim pel president del Consell en el Senat, diu això:

«Article primer. Se prohibeix l'adisió als vins de sulfat de calç o guix, sense que'l límit resulti ab més de dos grams de sulfat de potassa per litre. S'excepcion d'aquesta prohibició els vins generosos, sois i florosos, com el Xèrc, Málaga i els similars, els quals podrán engunxar fins al grau necessari per la seva bona preservació, i les preparacions medicinals.

Article segon. Queden derogades totes les disposicions que han sigut dictades pels ministeris de la Governació i Foment en quan s'hi oponen al cumpliment de lo preceptuati en l'article anterior.

Crèdits de guerra

El ministre d'Hisenda ha llegit en el Congrés un projecte de concessió d'un suplement de crèdit important pessetes 3.200.000 ab destí a material d'artilleria.

El presupost d'ingressos

Madrid, 23, 12'30 matinada. Tampeoch se ha reunir avui la comissió de presuposts, per escutar l'informació pública oberta sobre'l d'ingressos, perquè no s'ha presentat cap de les persones que tenen sollicitat ser escoltades.

Demà acabarà plaz per ditz informació.

El dilluns se reunirà la comissió de després de conèixer el criteri definitiu del ministre d'Hisenda, s'activarà la relació dels documents, pera que's pugui començar a discutirlo a mitjans de la setmana que ve.

La Ley d'aligues

La comissió que entén en el projecte de reforma de la ley d'aligues, s'ha reunit per tractar de la ponència dels senyors Cantos, Barber i Salvador.

En ella hi ha algunes modificacions que tendeixen a suprimir el viciós sistema d'otorgar concessions que després no s'expliquen pels veritables concessions.

Després del Consell de ministres d'avui, se reunirà la comissió.

Una esmena

Firmada pels senyors Salà, Ascaràt, Santanà, Burell i algun altre, ha quedat presentada al Congrés una esmena al projecte d'Instrucció policial, amant al professor d'Arts, Indústries i Oficis l'encàrrec gradual adoptat per el dels Estudis i Escoles de Comerç.

La impressió general és de que la comissió seva acceptarà per la comissió que es menuda.

Altra esmena

Firmada pels senyors Salà, Ascaràt, Santanà, Burell i algun altre, ha quedat presentada al Congrés una esmena al projecte d'Instrucció policial, amant al professor d'Arts, Indústries i Oficis l'encàrrec gradual adoptat per el dels Estudis i Escoles de Comerç.

La impressió general és de que la comissió seva acceptarà per la comissió que es menuda.

El dilluns se reunirà la comissió de després de conèixer el criteri definitiu del ministre d'Hisenda, s'activarà la relació dels documents, pera que's pugui començar a discutirlo a mitjans de la setmana que ve.

Després del Consell de ministres d'avui, se reunirà la comissió.

Una esmena

Firmada pels senyors Salà, Ascaràt, Santanà, Burell i algun altre, ha quedat presentada al Congrés una esmena al projecte d'Instrucció policial, amant al professor d'Arts, Indústries i Oficis l'encàrrec gradual adoptat per el dels Estudis i Escoles de Comerç.

La impressió general és de que la comissió seva acceptarà per la comissió que es menuda.

Altra esmena

Firmada pels senyors Salà, Ascaràt, Santanà, Burell i algun altre, ha quedat presentada al Congrés una esmena al projecte d'Instrucció policial, amant al professor d'Arts, Indústries i Oficis l'encàrrec gradual adoptat per el dels Estudis i Escoles de Comerç.

La impressió general és de que la comissió seva acceptarà per la comissió que es menuda.

El dilluns se reunirà la comissió de després de conèixer el criteri definitiu del ministre d'Hisenda, s'activarà la relació dels documents, pera que's pugui començar a discutirlo a mitjans de la setmana que ve.

Després del Consell de ministres d'avui, se reunirà la comissió.

Una esmena

Firmada pels senyors Salà, Ascaràt, Santanà, Burell i algun altre, ha quedat presentada al Congrés una esmena al projecte d'Instrucció policial, amant al professor d'Arts, Indústries i Oficis l'encàrrec gradual adoptat per el dels Estudis i Escoles de Comerç.

La impressió general és de que la comissió seva acceptarà per la comissió que es menuda.

Altra esmena

Firmada pels senyors Salà, Ascaràt, Santanà, Burell i algun altre, ha quedat presentada al Congrés una esmena al projecte d'Instrucció policial, amant al professor d'Arts, Indústries i Oficis l'encàrrec gradual adoptat per el dels Estudis i Escoles de Comerç.

La impressió general és de que la comissió seva acceptarà per la comissió que es menuda.

Altra esmena

Firmada pels senyors Salà, Ascaràt, Santanà, Burell i algun altre, ha quedat presentada al Congrés una esmena al projecte d'Instrucció policial, amant al professor d'Arts, Indústries i Oficis l'encàrrec gradual adoptat per el dels Estudis i Escoles de Comerç.

La impressió general és de que la comissió seva acceptarà per la comissió que es menuda.

Altra esmena

Firmada pels senyors Salà, Ascaràt, Santanà, Burell i algun altre, ha quedat presentada al Congrés una esmena al projecte d'Instrucció policial, amant al professor d'Arts, Indústries i Oficis l'encàrrec gradual adoptat per el dels Estudis i Escoles de Comerç.

La impressió general és de que la comissió seva acceptarà per la comissió que es menuda.

Altra esmena

Firmada pels senyors Salà, Ascaràt, Santanà, Burell i algun altre, ha quedat presentada al Congrés una esmena al projecte d'Instrucció policial, amant al professor d'Arts, Indústries i Oficis l'encàrrec gradual adoptat per el dels Estudis i Escoles de Comerç.

La impressió general és de que la comissió seva acceptarà per la comissió que es menuda.

Altra esmena

Firmada pels senyors Salà, Ascaràt, Santanà, Burell i algun altre, ha quedat presentada al Congrés una esmena al projecte d'Instrucció policial, amant al professor d'Arts, Indústries i Oficis l'encàrrec gradual adoptat per el dels Estudis i Escoles de Comerç.

La impressió general és de que la comissió seva acceptarà per la comissió que es menuda.

Altra esmena

Firmada pels senyors Salà, Ascaràt, Santanà, Burell i algun altre, ha quedat presentada al Congrés una esmena al projecte d'Instrucció policial, amant al professor d'Arts, Indústries i Oficis l'encàrrec gradual adoptat per el dels Estudis i Escoles de Comerç.

La impressió general és de que la comissió seva acceptarà per la comissió que es menuda.

Altra esmena

Firmada pels senyors Salà, Ascaràt, Santanà, Burell i algun altre, ha quedat presentada al Congrés una esmena al projecte d'Instrucció policial, amant al professor d'Arts, Indústries i Oficis l'encàrrec gradual adoptat per el dels Estudis i Escoles de Comerç.

La impressió general és de que la comissió seva acceptarà per la comissió que es menuda.

Altra esmena

Firmada pels senyors Salà, Ascaràt, Santanà, Burell i algun altre, ha quedat presentada al Congrés una esmena al projecte d'Instrucció policial, amant al professor d'Arts, Indústries i Oficis l'encàrrec gradual adoptat per el dels Estudis i Escoles de Comerç.

La impressió general és de que la comissió seva acceptarà per la comissió que es menuda.

Congrés de Música Sagrada, el diputat secretari senyor Maria.

— Dijous matí va reunir la comissió Mixta de Rechutament, despatxant algunes incidències d'escàs interès.

— Abrirà varen visitar al senyor Prat de la Riba, els senyors Fabra, Rubio i Lluch, Pung i Alfonso, Corominas (Eusebi) i Noguera, secretari de la Casa Provincial de Canar.

— Abrirà matí va reunir el Departament Central.

— Abrirà a la tarda va reunir-se el Patronat de l'Escola Superior d'Agricultura, despatxant assumptes de tra-

versió del senyor Bisbe; queda constituida la Germanista Valenciana de Nostra Senyora del Desamparats, seu caracter benèfico-religiós.

— La Lliga Espiritual de Nostra Senyora de Montserrat pregala als senyors socios la més extensa puntuatitat a la missa de Comunió reglamentaria, ja ab motiu del Congrés de Música Sagrada, se celebra demà, diumenge, en la nostra Seu, essent el celebrant el doctor don Joseph Torras i Bagé, bisbe de Vich.

— L'hora i lloc de la celebrazó de data missa, durant la qual se cantaran pels socis composicions gregorianes i populars-religioses, sera a dos quarts de vuit en l'altar de Nostra Senyora de Montserrat.

— La Congregació Major de Nostra Senyora de les Escoles Pies i de Sant Josep de Calassans celebra demà, la commemoració del seu Patró ab Comunió extraordinària a dos quarts de nou, i assistira a la missa cantada que se celebrarà a les nou, a la capella del Royal Collegi de Sant Antoni.

— Iglesia del Sant Esperit.—Demà, diumenge, a les sis de la tarda, sojemne conclusió del Octavari de la Meravina. Predicarà el doctor don Manuel Cubí, prevere, després del sermó hi haurà processó per l'interior del temple, bene dicció i reserva.

— Iglesia del Hospital de la Santa Creu.

— La llitre i venerable Congregació de Jesús María i Joseph i Sagrat Cor de Jesús,indrà demà, diumenge, a les vuit, la missa de Comunió ab plàtica.

— A un quart de set de la tarda, ab exposició de Nostre-Amo, fundat mestre de l'església del Sagrat Cor.

— Iglesia del Sant Espírit.—Demà, diumenge, se celebrarà la festa mensual.

— Al matí, a les nou, missa resada a la Verge de la Font de la Salut, per als malalts subscriptors. A la tarda, a les sis, Rosari, Massfest, Trisagí, servit

mó pel Dr. Bonnin, Reserva, i visita a la Gruta.

— Iglesia de Nostra Senyora de Pompeya, (PP. Caputxins, Diagonal, 450).

— Avui, a les set de la tarda, resó del Sant Rosari, cant de la Salve i Gloria de Nostra Senyora de Pompeya.

— Demà, diumenge, la V. O. T. celebra a les vuit del matí, la funció mensual ab missa de Comunió general.

— A dos quarts de sis de la tarda, imposició del Sant Hilit, i acte seguit, exposat S. D. M., resó del Rosari, cant i sermó, acabant ab la reserva. El sermó corre a càrrec del P. Miquel Arcàngel de Barcelona.

— Parroquia de la Meravina.—Demà, diumenge, a les sis de la tarda, sojemne conclusió del Octavari de la Meravina. Predicarà el doctor don Manuel Cubí, prevere, després del sermó hi haurà processó per l'interior del temple, bene dicció i reserva.

— Iglesia del Hospital de la Santa Creu.

— La llitre i venerable Congregació de Jesus Maria i Joseph i Sagrat Cor de Jesus,indrà demà, diumenge, a les vuit, la missa de Comunió ab plàtica.

— A un quart de set de la tarda, ab exposició de Nostre-Amo, fundat mestre de l'església del Sagrat Cor.

— Iglesia del Sant Espírit.—Demà, diumenge, se celebrarà la festa mensual.

— Al matí, a les nou, missa resada a la Verge de la Font de la Salut, per als malalts subscriptors. A la tarda, a les sis, Rosari, Massfest, Trisagí, servit

pel Dr. Bonnin, Reserva, i visita a la Gruta.

— Iglesia de Nostra Senyora de Pompeya, (PP. Caputxins, Diagonal, 450).

— Avui, a les set de la tarda, resó del Sant Rosari, cant de la Salve i Gloria de Nostra Senyora de Pompeya.

— Demà, diumenge, la V. O. T. celebra a les vuit del matí, la funció mensual ab missa de Comunió general.

— A dos quarts de sis de la tarda, imposició del Sant Hilit, i acte seguit, exposat S. D. M., resó del Rosari, cant i sermó, acabant ab la reserva. El sermó corre a càrrec del P. Miquel Arcàngel de Barcelona.

— Parroquia de la Meravina.—Demà, diumenge, a les sis de la tarda, sojemne conclusió del Octavari de la Meravina. Predicarà el doctor don Manuel Cubí, prevere, després del sermó hi haurà processó per l'interior del temple, bene dicció i reserva.

— Iglesia del Hospital de la Santa Creu.

— La llitre i venerable Congregació de Jesus Maria i Joseph i Sagrat Cor de Jesus,indrà demà, diumenge, a les vuit, la missa de Comunió ab plàtica.

— A un quart de set de la tarda, ab exposició de Nostre-Amo, fundat mestre de l'església del Sagrat Cor.

— Iglesia del Sant Espírit.—Demà, diumenge, se celebrarà la festa mensual.

— Al matí, a les nou, missa resada a la Verge de la Font de la Salut, per als malalts subscriptors. A la tarda, a les sis, Rosari, Massfest, Trisagí, servit

pel Dr. Bonnin, Reserva, i visita a la Gruta.

— Iglesia de Nostra Senyora de Pompeya, (PP. Caputxins, Diagonal, 450).

— Avui, a les set de la tarda, resó del Sant Rosari, cant de la Salve i Gloria de Nostra Senyora de Pompeya.

— Demà, diumenge, la V. O. T. celebra a les vuit del matí, la funció mensual ab missa de Comunió general.

— A dos quarts de sis de la tarda, imposició del Sant Hilit, i acte seguit, exposat S. D. M., resó del Rosari, cant i sermó, acabant ab la reserva. El sermó corre a càrrec del P. Miquel Arcàngel de Barcelona.

— Parroquia de la Meravina.—Demà, diumenge, a les sis de la tarda, sojemne conclusió del Octavari de la Meravina. Predicarà el doctor don Manuel Cubí, prevere, després del sermó hi haurà processó per l'interior del temple, bene dicció i reserva.

— Iglesia del Hospital de la Santa Creu.

— La llitre

Sessió del Ajuntament

El presupost de 1913

(Acabament)

Per una esmena votada per majoria, se separen els càrrecs de director general de mercats i d'escorxadors que en el projecte s'unificaren.

Es refusada una esmena dels radicals demanant un augment de 500 ptes. per l'arixer de Foment.

Els radicals vingueren presentar esmenes demanant millors de sous per al personal, seguint la tècnica de sempre d'afavorir als amics. Y el Consistori, vingueren rebutjarles.

Es rebutjada una esmena demanant que's fixi el jurnal mínim de 15 rals. Son amortisats tres empleus d'inspectors de generadors i motors.

Es rebutjada una esmena radical demanant que's creï una plaga més de director de mercat, que's reservava per amics.

A les 4'30 el senyor Mir proposa que's pospouen la sessió per a repéndre-la a les 4 de la tarda, però la majoria acorda continuara.

Segueix la discussió del presupost de gastos.

El senyor Marí creu insuficient la partida de 160.000 ptes. per aigües, y creu que s'ha d'aumentar en 80.000 més. No es accepta.

S'acorda l'autorització d'unes places de professors de l'Escola de cegos, a pesar de la oposició d'alguns radicals.

El senyor Juncal presenta una infinitat d'esmenes sobre els capítols d'ensenyància, encamrades totes a gravar el presupost.

Y es apoya ab un discurs que dura les cinquants a les nou del matí, en mitj d'un immens aburriment general, y sense que l'alcalde poguera fer callar al televisor senyor, del qui deien els seus amics que tenia corda pera molta cosa.

Les esmenes de l'orador son totes rebutjades ab gran entusiasme, a pesar d'apoyarles el senyor Carré.

Se susciten vari incidents entre els senyors Juncal, per una part, y Guàlions y Figueras per una altra.

En un moment donat, el senyor Muñoz diu no entenen què, y el senyor Guàlions se li lliensa al demand en acció agressiva, descompartint els esmeyors Matons ab prop trouballs.

Segnala quel senyor Guàlions havia entès que l'autre li aplicava calificaçions de desvergonyit.

El senyor Juncal torna a la palestra y demana que's mantinguin unes gratificacions que la comissió suprimeix y que no's rebau el capitol de subvencions d'ensenyància. Tot es rebutja, com també una esmena demanant el manteniment de 15.000 ptes. pera les colònies escolars.

El senyor Martorell demana el manteniment de les pensions al estranger. Rebutjat.

El senyor Juncal combat furiosament la subvenció de 30.000 ptes. al «Institut d'Estudis Catalans», però es aprova malgrat l'oposició dels radicals.

Se passa a obres públiques.

El senyor Pich presenta una pila d'elements de millors d'empleus y son rebutjades.

Se pren en consideració una esmena demanant una subvenció pera'l Museu Pedagògic. Rebutjada.

S'acorda l'autorització de la plaça de Director dels maestres.

Es rebutjat un augment de sou peral que dels dos mèdics municipals.

Se presenta una esmena demanant una consignació pera construir un panteó dedicat a les desfilades den Vallès y Riba.

El senyor Rosés declara que, sense oposició, creu que s'hauria d'incloure en el presupost extraordinari en projecte.

El senyor Mir vol fer entendre que això es una negativa y fa una escena sentimental y patètica, fins quel senyor Montanyola li para's peus precisant el

criteri de la comissió expressat ja abans pel senyor Rosés.

La esmena es acceptada.

Ingressos

A les dotze del migdia entrem al presupost d'ingressos.

El senyor Mir proposa que's consigni per cotxes particulars 45.000 ptes.; per cotxes de floguer, 48.000; per automòbils particulars, 100.000. Es rebutjada. Després demana que's consigui aquella partida:

Arbitriu extraordinari sobre assistències del servei municipal d'incendis, consistente en 5% de les primas per les Companys a prima fixa y en 5% del valor de los sinistrados per les Societats Mutuas: 20.000 ptes.

Sobre aquest punt s'entén una debat entre els senyors Mir y Lluhi y la esmena es rebutjada.

El senyor Balugera demana que's desistiera d'un lleuger augment sobre els drets d'entrar a septicules poch preu.

Se pronou un debat llarg y confús, essent acceptada la esmena del senyor Balugera.

Se demana, per medi d'una altra esmena, la imposició d'un altre ret per conservació y vigilància de les septicules de propietat perpètua.

Es acceptada per gran majoria.

Els senyors Mir, Lluhi y altres presenten una adició al presupost, en la que demanen que's solliciti del Govern autorització per imposar a les Companys d'extinció d'incendis, que cert seràs urbans siguen encarregats directament als propietaris, que s'estableixi una sèrie d'impostos progressius sobre la propietat, la municipalització del port y algun altre extrem quel burxit regnau no permet entendre clarament.

El senyor Montanyola formula algunes observacions, manifestant poch conforme ab la acció.

El senyor Marí creu que no està consistir en estat de calma suficiente per discutir una cosa tan important.

El senyor Lluhi també fa lamenta, però afirma que es arriba quan s'ha de discutir. Creu, per altra part, quel senyor Montanyola no ha apreciat bé l'alcance del projecte.

Respecte a la municipalització del port, creu que cal estudiar molt detingudament. Es una cosa complicada: el port de Barcelona es una finca que ab poch temps ha produït al Estat 200 millions sense cap gasto.

També parla el senyor Carreras en el sentit de quo no s'ha d'imposar excessivament a la propietat.

El senyor Montanyola torna a fer algunes declaracions, y com alguns regidors impacients mostren soroll ab els púlpits, l'orador diu que l'assumpció es prou important pera que occupi l'atenció dels regidors, y si s'adoptha el sistema d'intrometre, ell se veuria obligat a allargar el debat.

Els sorollaires s'han venut per dia, y calien.

Després se dona compte d'una proposta del senyor Serracàs y altres demanant el nomenament d'una comissió que estudii la reorganització de serveys.

El senyor Martorell demana el manteniment de les pensions al estranger. Rebutjat.

El senyor Juncal combat furiosament la subvenció de 30.000 ptes. al «Institut d'Estudis Catalans», però es aprova malgrat l'oposició dels radicals.

Se passa a obres públiques.

El senyor Pich presenta una pila d'elements de millors d'empleus y son rebutjades.

Se pren en consideració una esmena demanant una subvenció pera'l Museu Pedagògic. Rebutjada.

S'acorda l'autorització de la plaça de Director dels maestres.

Es rebutjat un augment de sou peral que dels dos mèdics municipals.

Se presenta una esmena demanant una consignació pera construir un panteó dedicat a les desfilades den Vallès y Riba.

El senyor Rosés declara que, sense oposició, creu que s'hauria d'incloure en el presupost extraordinari en projecte.

El senyor Mir vol fer entendre que això es una negativa y fa una escena sentimental y patètica, fins quel senyor Montanyola li para's peus precisant el

Per si no n'hi havia prou...

A les 12'00 de la tarda, al senyor Mir se li ocorre presentar un projecte de presupost extraordinari!

El senyor Rosés diu que la comissió no l'admet, perque repetidament ha declarat que ella n'està preparant un.

El senyor Mir fulmina una diatriba contra la comissió y contra els que governen ab la forta dels números, sense recordar que durant quatre anys els radicals no han fet altra cosa.

Y, com es natural, pronostica tota una fatídica sèrie de embrots, asolaments y hores malcas per fer de no acceptar-se'l seu presupost.

El senyor Lluhi tranquil·la al elevant senyor Mir.

Després d'algún debat, el senyor Mir demana que passi a informe de Hienda.

Per 19 vots contra 12, es rebutjada la petició.

El projecte passa a Hisenda com a moc.

La proposició de reorganització de serveys, a proposta del senyor Rosés, s'aplaca pera la sessió ordinaria vinent.

El senyors Rosés declara que, sense oposició, creu que s'hauria d'incloure en el presupost extraordinari en projecte.

El senyor Mir vol fer entendre que això es una negativa y fa una escena sentimental y patètica, fins quel senyor Montanyola li para's peus precisant el

Per si no n'hi havia prou...

A les 12'00 de la tarda, al senyor Mir se li ocorre presentar un projecte de presupost extraordinari!

El senyor Rosés diu que la comissió no l'admet, perque repetidament ha declarat que ella n'està preparant un.

El senyor Mir fulmina una diatriba contra la comissió y contra els que governen ab la forta dels números, sense recordar que durant quatre anys els radicals no han fet altra cosa.

Y, com es natural, pronostica tota una fatídica sèrie de embrots, asolaments y hores malcas per fer de no acceptar-se'l seu presupost.

El senyor Lluhi tranquil·la al elevant senyor Mir.

Després d'algún debat, el senyor Mir demana que passi a informe de Hienda.

Per 19 vots contra 12, es rebutjada la petició.

El projecte passa a Hisenda com a moc.

La proposició de reorganització de serveys, a proposta del senyor Rosés, s'aplaca pera la sessió ordinaria vinent.

El senyors Rosés declara que, sense oposició, creu que s'hauria d'incloure en el presupost extraordinari en projecte.

El senyor Mir vol fer entendre que això es una negativa y fa una escena sentimental y patètica, fins quel senyor Montanyola li para's peus precisant el

Per si no n'hi havia prou...

A les 12'00 de la tarda, al senyor Mir se li ocorre presentar un projecte de presupost extraordinari!

El senyor Rosés diu que la comissió no l'admet, perque repetidamente ha declarat que ella n'està preparant un.

El senyor Mir fulmina una diatriba contra la comissió y contra els que governen ab la forta dels números, sense recordar que durant quatre anys els radicals no han fet altra cosa.

Y, com es natural, pronostica tota una fatídica sèrie de embrots, asolaments y hores malcas per fer de no acceptar-se'l seu presupost.

El senyor Lluhi tranquil·la al elevant senyor Mir.

Després d'algún debat, el senyor Mir demana que passi a informe de Hisenda.

Per 19 vots contra 12, es rebutjada la petició.

El projecte passa a Hisenda com a moc.

La proposició de reorganització de serveys, a proposta del senyor Rosés, s'aplaca pera la sessió ordinaria vinent.

El senyors Rosés declara que, sense oposició, creu que s'hauria d'incloure en el presupost extraordinari en projecte.

El senyor Mir vol fer entendre que això es una negativa y fa una escena sentimental y patètica, fins quel senyor Montanyola li para's peus precisant el

Per si no n'hi havia prou...

A les 12'00 de la tarda, al senyor Mir se li ocorre presentar un projecte de presupost extraordinari!

El senyor Rosés diu que la comissió no l'admet, perque repetidamente ha declarat que ella n'està preparant un.

El senyor Mir fulmina una diatriba contra la comissió y contra els que governen ab la forta dels números, sense recordar que durant quatre anys els radicals no han fet altra cosa.

Y, com es natural, pronostica tota una fatídica sèrie de embrots, asolaments y hores malcas per fer de no acceptar-se'l seu presupost.

El senyor Lluhi tranquil·la al elevant senyor Mir.

Després d'algún debat, el senyor Mir demana que passi a informe de Hisenda.

Per 19 vots contra 12, es rebutjada la petició.

El projecte passa a Hisenda com a moc.

La proposició de reorganització de serveys, a proposta del senyor Rosés, s'aplaca pera la sessió ordinaria vinent.

El senyors Rosés declara que, sense oposició, creu que s'hauria d'incloure en el presupost extraordinari en projecte.

El senyor Mir vol fer entendre que això es una negativa y fa una escena sentimental y patètica, fins quel senyor Montanyola li para's peus precisant el

Per si no n'hi havia prou...

A les 12'00 de la tarda, al senyor Mir se li ocorre presentar un projecte de presupost extraordinari!

El senyor Rosés diu que la comissió no l'admet, perque repetidamente ha declarat que ella n'està preparant un.

El senyor Mir fulmina una diatriba contra la comissió y contra els que governen ab la forta dels números, sense recordar que durant quatre anys els radicals no han fet altra cosa.

Y, com es natural, pronostica tota una fatídica sèrie de embrots, asolaments y hores malcas per fer de no acceptar-se'l seu presupost.

El senyor Lluhi tranquil·la al elevant senyor Mir.

Després d'algún debat, el senyor Mir demana que passi a informe de Hisenda.

Per 19 vots contra 12